

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΜΑΪΟΥ 1936

ΑΡΙΘ. 18

ΟΙ "ΚΕΙΜΕΝΟΙ,, ΝΟΜΟΙ

Ἀνέγνωμεν κατ' αὐτὰς ἐν τῷ τύπῳ ὅτι ὑπάρχει ἐν Ἀθήναις Ἑταιρεία πρὸς προστασίαν τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας καὶ ὅτι αὕτη, διαπιστώσασα ὅτι ἡ ἡλικία αὕτη ἀφῆθη ὑπὸ τοῦ κράτους ἔρμαιον τῶν παντοίων παιδοκτόνων ἀνέμων, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ὑπουργείων Ἐσωτερικῶν καὶ Δικαιοσύνης ἐπὶ τοῦ ἐπαπειλοῦντος τὴν νεότητα κινδύνου ἐκ τῶν ἐλευθέρως κυκλοφορούντων ἀνηθικῶν καὶ ἐγκληματικῶν δημοσιευμάτων παρὰ τὸν ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον κείμενον νόμον, δι' οὗ προβλέπεται ἡ δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως παραπομπὴ τῶν παραβατῶν ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου.

Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας, λοιπόν, καὶ παρ' ἡμῖν εἰδικὸς νόμος προνοῶν περὶ τῆς προφυλάξεως τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας ἀπὸ τῆς παντοίας αὐτῆς διαφθορᾶς ἐπὶ τῷ τέλει νὰ προέλθῃ ἐξ αὐτῆς ἡ ὑγιὴς κοινωνία τῆς αὔριον, ἀνταξία τοῦ ἠθικῶς εὐρώστου ἑλληνικοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ ἀνωτέρου πολιτισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον κέκληται νὰ συμβάλῃ καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος. Ἄν ὁ νόμος αὐτὸς δὲν ὑπῆρχεν, εὐλόγως θὰ κατηγορεῖτο ἡ ἑλληνικὴ πολιτεία ὅτι ἐν μέσῃ τῇ τετάρτῃ δεκαετηρίδι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος φωρᾶται τόσον καθυστεροῦσα ἐν τῇ συγχρόνῳ περὶ τῆς ἀνθρωπίνης νεολαίας ἐντεταμένη μερίμνη, ὥστε νὰ δικαιολογῇ τὴν μομφὴν ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως αἰσθάνεται ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἑλληνικὴν αὔριον, διὰ τῶν ἰδίων τῆς χειρῶν ἀπεργαζομένη τὴν αὐτοκτονίαν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Διότι τοῦτο θὰ ἐπῆρχετο ὡς ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης περὶ τῆς ἑλληνικῆς νεότητος ἀκηδίας· ἐφ' ὅσον ἐλευθέρως κυκλοφοροῦν εἰς τὰς παιδικὰς καὶ μαθητικὰς χεῖρας δημοσιεύματα ἀκατονόμαστα· ἐφ' ὅσον ὁ βίος καὶ ἡ δρᾶσις τῶν διαφορῶν κακοποιῶν καὶ ἐγκληματιῶν μετὰ τῶν

εἰς ποικίλας στάσεις εἰκόνων τῶν προσφέρονται ὑπὸ τοῦ τύπου ὡς ὑποδειγματικὸν ἀνάγνωσμα μετ' ἐξάρσεως τῶν διαφορῶν «ἠρωϊσμῶν» τῶν ἐφ' ὅσον ἀφίεται ἐλευθέρως καὶ εἰς τὰ ἀνήλικα παιδιά ἢ εἴσοδος εἰς τοὺς κινηματογράφους, ὅπου ἐπιδεικνύεται πληθώρα ταινιῶν δι' ὧν διδάσκονται ἐποπτικῶς οἱ εὐφρεῖς τρόποι τῶν διαφορῶν ἐγκλημάτων, διὰ τῶν ὁποίων ἐξάπτεται ἡ ζωνεὴ παιδικὴ φανασία καὶ ἐκκολάπτεται ἡ πρὸς μίμησίν των παρόρμησις·—ἐφ' ὅσον, λέγομεν, ταῦτα θὰ συνέβαινον ἄνευ κολασμῶν νομοθετικῶν, βεβαίως τὸ ἑλληνικὸν κράτος θὰ ἦτο ὑποχρεωμένον νὰ ὑποστῇ ἀδιαμαρτυρήτως οἰανδήποτε ἐπὶ καθυστερήσει ἐπίκρισιν.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἀδίκως θὰ ἐπεχερεῖτο μία τοιαύτη κατάκρισις, διότι ἡ ἑλληνικὴ πολιτεία ἔστω καὶ μόλις ἀπὸ δεκαετίας ἔλαβε νομοθετικὴν ὑπὲρ τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας πρόνοιαν. Μεταξὺ τῶν κειμένων νόμων τῆς κεῖται—κατὰ τὴν νομικὴν ὁρολογίαν—καὶ τὸ νομοθετικὸν διάταγμα τῆς 27 Σεπτ. 1925, δι' οὗ προβλέπεται ὁ ἄμεσος τῶν παραβατῶν αὐτοῦ κολασμὸς, ὑπάρχουν δὲ καὶ παρ' ἡμῖν τὰ ἀρμόδια δημόσια ὄργανα, ὧν ἔργον καὶ ἀποστολὴ εἶνε ἡ ἐπιμελὴς ἐπὶ τῆς τηρήσεως τῶν κειμένων νόμων τήρησις καὶ ἐφαρμογή.

Τὸ γεγονός ὅμως ὅτι ἡ ἐν λόγῳ προστατευτικὴ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἑταιρεία «ἐπέστησε τὴν προσοχὴν» τῶν ἀρμοδίων ὑπουργείων εἰς τοὺς ἐπαπειλοῦντας τὸν παιδικὸν καὶ ἐφηβικὸν κόσμον κινδύνους καὶ ὑπέμνησε τὸν «κείμενον» σχετικὸν νόμον ἀποκαλύπτει ὅτι καὶ ἄλλοτε ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ σημειώσωμεν καὶ ἡμεῖς, ὅτι καὶ ὁ νόμος οὗτος, ἀφ' ἧς ἐνομοθετήθη, ἀπλῶς «κεῖται», ἤτοι ἡμελήθη καὶ ἐλησιμονήθη παρερριμμένος εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ ἄλλων ἀχρηστών ἢ ἀχρηστευθέντων νόμων, καὶ ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς τη-

ρήσεως καὶ πιστῆς αὐτῶν ἐφαρμογῆς ὄργανα εἶνε τεταγμένα ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπίτηδες διὰ τὰ ἀφίνουσαν αὐτοὺς τὰ «κεῖνται» ἐν ἀδρανεῖα γαμαὶ ἀχρησίμευτοι καὶ ἀνενέργητοι, ἄλλοις λέξεσι τὰ «κοιμῶνται». Διότι δὲν δύνανται ἄλλως τὰ ἐξηγηθῶσιν αἱ εἰς τὰς τάξεις τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐφήβων λίαν διαδεδομένα, πολλάκις δὲ καὶ αὐτόχρημα ἐγκληματικαὶ παρεκτροπαὶ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας καὶ ἡ γνωστὴ παντοία τῶν νέων ὀποχαλίνωσις. Ἡ Ἐκκλησία, ἀπὸ τινων ἐτῶν εἰδικῆν στρέψασα προσοχὴν εἰς τὸν κόσμον τὸν παιδικόν, πρῶτον δ, τι δύναται κατὰ τὸν μᾶλλον συστηματικὸν τρόπον ὑπὲρ τῆς θρησκευτικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ διαπλάσεως· θὰ ἔπρεπε ὅμως τὰ βοηθήσει καὶ ἡ πολιτεία διὰ νόμων «ἱσταμένων» καὶ «δρώντων», καὶ οὐχὶ «κειμένων» ἀπλῶς. Ὡς ἔχουσι σήμερον τὰ πράγματα, ὁ ἀληθὴς τίτλος τοῦ ἄρθρου τούτου θὰ ἔπρεπε τὰ ἦτο «οἱ κοιμώμενοι νόμοι».

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἰωάνν. 5, 1—15.

Ἐξόχως δραματικὴ εἰκὼν! Συνταρακτικὴ ἔκκλησις τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας καὶ ἀθλιότητος πρὸς τὴν θεῖαν παντοδυναμίαν καὶ ἀγαθότητα. Ἐκεῖ, ὑπὸ τὰς πέντε στοὰς τῆς κολυμβήθρας Βηθεσδα, «κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινε ἐν τῇ κολυμβήθρα, καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγένετο ὡς δήποτε καιεῖτο ν. σήματι. Παρὰ τὰς προσόδους τῆς ἐπιστήμης, τὸ θεῖον ἔλεος θὰ εἶναι πάντοτε ἡ ἐσχάτη προσηφνὴ πάντων τῶν ὀπωσθήποτε ἐχόντων ἀνάγκην βοήθειας. Ἡ ἀνθρωπίνη ἀδιαφορία, ὁ ἐγωϊσμός, ὁ ἀτομικισμός, αὐτὴ ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία, θὰ παραμείνουν ἰσχυρότατοι ὑπομνήσεις εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου λάτρεις καὶ θὰ ἀληθοῦσιν, ἐπὶ τὸ θλιβερώτερον, τὸ τοῦ Προφητιάνακτος, «Μὴ πεποιθήσασθε», οὐχὶ πλέον ἐπ' ἄρχοντας, ἀλλ' «ἐπ' ἀνθρώπους, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία».

Συ ἀπὸ τῶν ὁ φιλόφρωνος Σωτῆρος ἡμῶν τὸν ὀλιγόλογον ἐκείνον πρὸς τὸν Παράλυτον διάλογον, ἀποσπῶν ἀπὸ τὰ χεῖλη αὐτοῦ τὸ πικρόχολον παράπονον «Κύριε, ἀνθρώπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν», καὶ ἐπιφέρων ἐν προφανεῖ δυσφορίᾳ τὴν ἰαματικὴν του προσταγῆν «ἔγειρε, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει», ἀποφαίνει μὲν τὴν ἄπειρον πρὸς τὸν πάσχοντα ἀνθρώπον συμπάθειαν καὶ ἀγάπην αὐτοῦ, ὑποδεικνύει δὲ ὅτι ἡ φωνὴ πάσχοντος μέλους τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἐκείνο τὸ βαθυστένακτον «ἀνθρώπον οὐκ ἔχω» εἶναι ἐν μέγιστον «κατηγορῶ» κατὰ τῆς ἀν-

θρωπίνης σκληροκαρδίας καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἀτομικισμοῦ. Ἄν ἐν τῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ τοῦλάχιστον, κατ' ἀσυγκρίτως δὲ μείζονα λόγον, ἐν τῷ περὶ βάλλοντι τῆς Ἐκκλησίας, ὠρθοῦτο ὡς ἰδεῶδες σύμβολον κοινωνικῆς ζωῆς καὶ δράσεως ἢ ἐκ μέσου ἡμῶν ἐκρί-ζωσις τῆς καὶ σήμερον συνηθεσιότητος στοναχῆς «ἀνθρώπον οὐκ ἔχω», ἂν ὁ διαπυρότερος τῶν πόθων πάσης χριστιανικῆς καρδίας ἦτο ἡ ἀποκατάστασις τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῶν πρώτων χριστιανῶν, παρ' εἰς «ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία» παρὰ τὸ καὶ τότε «πλήθος τῶν πιστευόντων», τότε ἡ κοινωνία ἡμῶν θὰ ἦτο τῷ ὄντι χριστιανική, ἀξία τοῦ ὀνόματος τοῦ θεοῦ τῆς ἀνθρωπότητος Σωτῆρος. Μακάριος ὁ ἐκκλησιαστικὸς λειτουργός, ὅστις, μιμούμενος τὸν Κύριον, θὰ ἔχη τὸν πόθον καὶ τὸ σθένος τὰ εἶπαι εἰς τὸν πάσχοντα διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι «ἀνθρώπον οὐκ ἔχει», «διὰ σὲ ἀνθρώπος γέγονα», ὡς ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ παραλύτου ψάλλει ἐν τῇ ὑμνολογίᾳ αὐτῆς ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία. Ἡ λατρεία τῶν μέσων καὶ τῶν παραμέσων ἔχει ἐξικθῆ ἐν πάσῃ τοῦ βίου ἡμῶν ἐκδηλώσει εἰς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας σημεῖον, ὑποτρέφουσα καὶ ὑποθάλλουσα πᾶσαν ἀδικίαν καὶ ἀπαθλίωσιν. Ποῖος ἐκκλησιαστικὸς, ἢ πολιτικὸς, ἢ κοινωνικὸς Ἰσραηλῆς, ἢ ποῖος προφήτης Ἡλίας θὰ καταρτίσῃ τῶν ποικιλοτρόπων μέσων τὰ εἶδωλα καὶ θὰ ἀνορθώσῃ τὴν λατρείαν τῆς ἀληθείας;

K.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΑ ΕΝ Τῷ ΑΡΧΕΙῶ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΚΙΜΩΛΟΥ

[4]

Ἄρ. Πρωτ. 761
Διεκ. 157
Ἐν Ἐρμούπολει Σέρου
τῇ 30 Ἀγούστου
1856

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος
Ὁ
Σέρου καὶ Τήνου
Μητροπολίτης

Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἡμετέρους ἐπιτρόπους

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀπέστειλε διάταγμα περὶ διαιρέσεως τῶν ἐνοριῶν κατὰ πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρία, τοῦ διατάγματος δὲ τούτου ἐγκλείομεν ἐν ἀντίτυπον. Ἐπειδὴ πρὸς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀπαιτεῖται τὰ προηγηθῆ τακτικὴ ἀπογραφή τῶν διαφόρων οἰκογενειῶν, ἐγκλείομεν τύπον ὑπὸ στοιχείων Α' καθ' ὃν θέλετε συντάξετε διδύλον ἡριθμημένον καὶ ἐν ᾧ περιελθόντες μετὰ τινος ὑπαλλήλου τῆς δημαρχίας ἢ τοῦ ἐπαρχείου θέλετε ἐγγράψαι προσεκτικῶς τὰς οἰκογενείας. Ἀνάγκη λοιπὸν τὰ συνεννοήθητε περὶ τούτου μετὰ τοῦ κ. ἐπαρχοῦ καὶ τοῦ κ. δημάρχου, εἰς οὗς ἐκοινοποιήθησαν αἱ περὶ τούτου διατάξεις καὶ ὁδηγίαι. Ἐπιστώμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν εἰς τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ὁδηγίων τῶν ἐνταῦθα καὶ τῶν ἐν τῷ διατάγματι καὶ ἀξιούμεν ἵνα ἐντός δύο τοῦ πολὺ μηνῶν ἀποστείλητε ἡμῖν τὴν ἀπογραφὴν τῶν οἰκογενειῶν, τὸν τύπον τοῦ κώδικος τῶν ἐνοριῶν, εἰς ᾧ θέλετε διαιρέσει τὴν πόλιν, τὰς κώμας καὶ τὰ χωρία ὡς ἐν τοῖς § α, β καὶ γ τοῦ διατάγματος ἀναγέρεται. Ὅσον δὲ πίνακα τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν

καὶ ἐξωκκλησίω, σημειούντες εἰς ἰδιαιτέραν μὲν στήλην ποῦ κείται ἡ ἐκκλησία, εἰς δὲ τὰς παρατηρήσεις ἂν εἴνε ἰδιοκτήτης ἢ δημοτικὴ ἢ ἐκκλησία καὶ πίνακα χωριστῶν τῶν ἐσέων καὶ ἱεροδικῶν τῶν ὑφ' ὧμας κατὰ τὸν ὑπὸ στοιχεῖον Β' τύπον. Πάντα ταῦτα θέλετε υπογράψαι καὶ διευθύναι. Τὴν σοβαρότητα καὶ σπουδαιότητα τῆς ἐργασίας θεθαίως κατανοεῖτε. ἀξιούμεν λοιπὸν ἀκριβῶς νὰ συνεργασθῆτε μετὰ τῆς δημοτικῆς ἢ διοικητικῆς ἀρχῆς εἰς τὴν διαίρεσιν τῶν ἐνοριῶν, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν λοιπὴν ἐργασίαν.

Ὁ Μητροπολίτης
Σύρου καὶ Τήνου *Δανιὴλ*

Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐπιτρόπου Κιμῶλου εἶναι ἡ ἀκόλουθος.

Ἄρ. Πρωτ. 13 *Πρὸς τὸν Σ. Μητροπολίτην*
Διεκ. 2 *Σύρου καὶ Τήνου*
τῆν 28 Ἰουλίου
1856

Συμπερὶ τῆς ἀπὸ 30 Αὐγούστου ἐ. ἔ. καὶ ὑπ' ἀριθμὸν 761 ἐγκυκλίου ὑμῶν ἐνήρηγτα ὁ ὑποφαινόμενος τῇ συμπράξει καὶ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τὴν ἀπογραφὴν τῶν ἐπαρχιακῶν καὶ τῶν δημοτικῶν οἰκογενειῶν, τὴν καταγραφὴν τῶν ἐνυπαρχόντων ἐσέων καὶ ὁμοίαν τῶν ναῶν, ἐκκλησιῶν καὶ ἐξωκκλησίω κατὰ τοὺς περὶ τούτων συνταχθέντας καὶ ἐσωκλειστώσ ἀποσταλλομένους τρεῖς πίνακας.

Πρὶν δὲ προχωρήσωμεν καὶ εἰς τὴν διαίρεσιν τῶν ἐνοριῶν συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ κυρίου Δημάρχου συνετάξαμεν ἐν συμφώνῳ τὴν καθυποβαλλομένην ἡμῶν ἐκθεσιν, ἐν ἣ παρατηρεῖται ὅτι οἱ μὲν κατὰ τὴν κώμην ταύτην ἐνυπαρχόντες ἐξ ἱερεῖς (διότι ἱεροδικῶνος δὲν ὑπάρχει) ἀποτελοῦν τὸν ἀνάλογον ἀριθμὸν τῶν ἐφημερίων ἐξ ἀναλογίας τῶν 257 οἰκογενειῶν, ἃς ἡ κώμη ἔχει, αἱ δὲ ὑφιστάμεναι σήμερον ἐνορίαί ἅπανσαι ἀπὸ ἰδιοκτεῖτος ἐκκλησίας συγκείμεναι ὥστε διὰ νὰ γείνη ἡ διαίρεσις κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Β. διατάγματος αἱ τρεῖς θέλων καταργηθῆ καὶ τότε ἡθέλον διεγερθῆ παράπονα ἀπὸ τοῦς ἰδιοκτεῖτας τῶν καταργηθησομένων ἐνοριῶν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐκθέτοντες ἐν τῇ συνημμένῃ ἐκθέσει μαζ τὴν περίστασιν ταύτην ἀφίνουμεν ν' ἀποφασίσῃ ἢ ὑμετέρα Σεβασμιότης τὴν διαίρεσιν ὅπως ἐγκρίνετε.

Ἐθπειθέστατος

Ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος Κιμῶλου

Ἐκθέσις τῶν κατὰ τὸν δῆμον Κιμῶλου ἐνοριῶν.

Οἱ ὑποφαινόμενοι συμπερὶ τῶν ὁποίων ἐλάθομεν διαταγῶν, ὁ μὲν παρὰ τοῦ Σεβ. μητροπολίτου Σύρου καὶ Τήνου, ὁ δὲ παρὰ τοῦ Β. Ἐπαρχίου Μήλου περὶ διαίρεσεως τῶν ἐνοριῶν τοῦ δήμου τούτου, συμφώνως μὲ τὸ ἀπὸ 8 Ἰουνίου ἐ. ἔ. Β. διατάγμα, ἀφοῦ ἀπὸ κοινοῦ ἐνηργήσαμεν ἕλας τὰς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου προκαταρκτικὰς ἐργασίας, ἦτοί τὴν ἀπογραφὴν τῶν οἰκογενειῶν, τῶν ὑφισταμένων ἐνοριῶν, τὸ προσωπικὸν τῶν ἐνυπαρχόντων ἐσέων καὶ τῶν ἐσέων ναῶν, εἰς οὓς οὗτοι ἐρουργοῦσι καὶ καταγραφὴν τῶν ἐνυπαρχούτων ἐκκλησιῶν καὶ παρεκκλησιῶν, ὡς φαίνεται εἰς τοὺς συνταχθέντας ἀπὸ συμφώνου παρ' ἡμῶν πίνακας, ἐθεωρήσαμεν χρέος

μαζ, χωρὶς νὰ προδῶμεν εἰς τὴν διαίρεσιν τῶν ἐνοριῶν, νὰ ἐκθέσωμεν τὰ ἐξῆς.

Ὁ δῆμος οὗτος ἀποτελεῖ μίαν καὶ μόνον κωμόπολιν, ἐν ἣ ὑπάρχουσιν ἐξ ἱερεῖς καὶ ἐξ ἐνοριακαὶ ἐκκλησίαι, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἐκπαλαι μέχρι σήμερον ἀποτελεῖ μίαν ἐνορίαν. Αἱ ἐκκλησίαι αὗται εἶναι ὅλαι ἰδιοκτεῖτοι, ἐξ ὧν αἱ μὲν τέσσαρες ἐφημερεύονται παρὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἰδιοκτεῖτων ἐσέων, αἱ δὲ λοιπαὶ δὺς ἀποδοῦσάντων τῶν ἰδιοκτεῖτων ἐσέων τῶν, ἀπὸ ἄλλου ἱερεῖς. Ἐκάστη τῶν ἀνωτέρω ὑφισταμένων ἐνοριῶν ἔχει διακεκριμένους τοὺς ἰδίους αὐτῆς ἐνορίτας, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ ἐφημέριοι ἀπολαμβάνουσι τὰ συνήθως διδόμενα νενομισμένα εἰς αὐτοὺς δικαιώματα καὶ μὲ αὐτὰ ἐξοικονομοῦν μέρος τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν.

Ἵπάρχουσιν ἐπίσης καὶ δύο δημοτικαὶ ἐκκλησίαι, τὰ Βισόδια τῆς Θεοτόκου, ἢ λεγομένη Ὀδηγήτρια, ἣτις καὶ ὡς μητρόπολις τοῦ δήμου θεωρεῖται, καὶ ὁ ἄγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Αἱ ἐκκλησίαι αὗται δὲν ἀποτελοῦσιν ἤδη καμμίαν ἐνορίαν, οὔτε ἰδίους ἔχουν ἐνορίτας, οὔτε δικαιώματα, ἐπεκράτησε δὲ ἐκπαλαι συνήθεια κατὰ Κυριακὴν ἅπαντες οἱ ἐν τῷ δήμῳ ἱερεῖς συνέρχονται εἰς τὴν μητρόπολιν Ὀδηγητήριαν καὶ ψάλλου τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὄρθρου παρευρισκομένων ἁπάντων τῶν δημοτῶν, ἐπομένως εἰς ἐκ τῶν ἐσέων τούτων κατὰ σειράν μένει εἰς αὐτὴν καὶ τελειώνει τὴν θείαν λειτουργίαν, οἱ δὲ λοιποὶ μὲ τοὺς ἐνορίτας τῶν ἑκάστος πηγαίνου εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐκκλησίας. Ὡστε εἰς τὸν δῆμον τοῦτον ἐξ ἀναλογίας τῶν ἐνυπαρχούτων οἰκογενειῶν, πλειόνων μὲν τῶν διακοσιῶν, μὴ ὑπερβαίνουσιν δὲ καὶ τὰς τριακοσίας, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνυπαρχόντων ἐσέων εἶναι σύμφωνος μὲ τὸν § 8 ἔδαφ. 2 τοῦ άρθρου Α' τοῦ περὶ διαίρεσεως τῶν ἐνοριῶν Β. διατάγματος, αἱ δὲ ἐνορίαὶ περισσότεροι, μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι ἱεροδικῶνος δὲν ὑπάρχει.

Παρατηροῦμεν ἐπίσης ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν κωμόπολιν ὑπάρχουν καὶ ἕσραι τέσσαρες ἰδιοκτεῖτοι ἐκκλησίαι, ἢ Ζωοδόχος Πηγὴ, οἱ ἄγιοι Ἀνάργυροι, ὁ ἄγιος Νικόλαος καὶ ὁ ἄγιος Γεώργιος, τῶν ὁποίων οἱ ἰδιοκτεῖται καὶ ἐφημέριοι ἱερεῖς πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπεθίωσαν καὶ ἐκτοτε δὲν ἀποτελοῦν μέχρι σήμερον ἐνορίαν.

Ταῦτα θέτομεν ὑπ' ὄψιν τῶν διατασσουσῶν τὴν ἐνέργειαν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως προϊσταμένων ἀρχῶν διὰ νὰ ἀποφασίσωσιν αὗται ἕτι θεωροῦν καλὸν καὶ περὶ τῆς διαίρεσεως τῶν ἐνοριῶν.

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθησαν δύο ὁμοια τῷ παρόντι, ἕπως τὸ μὲν στήλῃ παρὰ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐπιτρόπου πρὸς τὸν Σ. μητροπολίτην Σύρου καὶ Τήνου, τὸ δὲ παρὰ τοῦ δημάρχου εἰς τὸ Β. ἐπαρχεῖον Μήλου.

Ἐν Κιμῶλῳ τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1856

Ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος

Ὁ Δῆμαρχος Κιμῶλου

Ἄρ. Πρ. 1626

Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος

Διεκ. 1298

Ὁ

Ἐν Ἐρμούπολει Σύρου

Ὁρχιεπίσκοπος

τῇ 25 Αὐγούστου

Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου

1874

Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Μήλου εἰδικούς

ἐπισκοπικοὺς ἐπιτρόπους

Ὁ κύριος Ἐπαρχος Μήλου δι' ἀναφορὰς αὐτοῦ

πρός την Β. Νομαρχίαν Κυκλάδων ήτήσατο να παραγγείλωμεν ἡμῖν, ὅπως ἐργασθῆτε ἕκαστος ἐν τῇ ἑαυτοῦ δικαιοδοσίᾳ μετὰ τῶν οἰκείων δημάρχων εἰς τὴν καταγραφὴν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν οἰκογενειῶν καὶ διαίρεσιν τῶν ἐνοριῶν καὶ τὴν διάκρισιν τῶν ἐν ἑκάστη τούτων ἱερπρακτούντων ἐφημεριῶν. Ἐπιθυμοῦντες νὰ συμπράξητε μετὰ προθυμίας εἰς ταύτην τὴν ἐργασίαν ἐντελλόμεθα ὅπως μὴ μεταβάλητε παντελῶς τὰ ὄρια καὶ τὸ ποσὸν τῶν οἰκογενειῶν, ὅπερ ἕκαστη ἐνορία περιλαμβάνει, καθ' ἣν πρό τεσσάρων ἔτων ἐποιήσαμεθα μετὰ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς διαίρεσιν.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος
Σύρου καὶ Τήνου Ἀλέξανδρος

(Συνεχίζεται)

Κ. Ι. Δ.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

τοῦ νέου Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας

Ψῆφω καὶ δοκιμασίᾳ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐγκρίσει τῆς Κυβερνήσεως τῆς Χώρας ἀναλαμβάνω τοὺς οἴκους τῆς θεόθεν μοι λαχούσης ἁγιοτάτης καὶ Θεοσώστου Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας. Καὶ ἡδὴ ὄψομαι, χάριτι θεῆς, ἐν Ἐκκλησίᾳ λαοῦ καὶ ἐν καθέδρᾳ Πρεσβυτέρων, εἶμαι συγκληνημένος βαθύτατα ἐκ τῆς θεσμῆς ταύτης ἐκδηλώσεως τῶν εὐλαβῶν αἰσθημάτων Σας· προσμετρῶν δὲ τὸ βάρος τοῦ ἀναληφθέντος λειτουργήματος ἐν ἀντιπαβολίᾳ πρὸς τὰς μικρὰς καὶ ἄσθενεῖς μου δυνάμεις, φόβῳ συνέχομαι καὶ κάμπτω τὸν τράχηλον πρὸ τῆς ὑψηλῆς εὐθύνης τοῦ ὑποσηγήματος. Ἄλλ' ἀνυψῶν τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Κύριον, τὸν ἐνδυναμοῦντα τοὺς ταπεινοὺς λειτουργοὺς Του καὶ τὸν ἐκελεξάμενον τὰ μικρὰ τοῦ κόσμου, ἵνα κατασχῆ τὸς σοφοὺς καὶ τὰ ἄσθηνά τῶν ἰσχυρῶν, ἵνα κατασχῆ τὸς ἰσχυροὺς καὶ τὰ ἐξουθενήμενα καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ, αἰσθάνομαι τόνωσιν εἰς τὴν πίστιν μου, εἰς τὴν ἀφοσίωσίν μου πρὸς τὴν κληρωθείσάν μου, θεῖω βουλήματι, διακονίαν.

Ἄλλὰ καὶ δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητον τὸ θέος μου τοῦτο, θιάσι, ἔαν λάβῃ τις ἐπ' ὄψιν τὸ μέγα ἔργον, ὅπερ ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ σήμερον ἡ Ἐκκλησία, δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν πνευματικῶν ποιμένων καὶ τὴν ἀνατάλῃτον προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς βαθυτέρας μεταβολῆς. Εἶναι τῷ ὄντι μέγα καὶ πολυδαίδαλον σῆμαρον, εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε, τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀπέναντι τῶν ποικιλοτάτων προβλημάτων, τὰ ὅποια παρουσιάζει ὑπὸ περιστάσεις τόσον ἀντιθέτους ἢ σύγχρονος κοινωνίας. Εἶναι ἔργον, τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖ ἐκκλησιαστικὴν δράσιν δημιουργικῆς ὁρμῆς, τὸ ὅποιον ἔχει ἀνάγκη νέων κατασκευῶσεων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς δράσεως αὐτῆς.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ δρόμος, ὅστις θὰ φέρῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τοὺς ποθητοὺς ὀρίζοντας, εἶναι τραχύτατη ἀνωφέρειαι· ὅτι ὁ σταυρὸς ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἐπιτελέσουν τὸ ἔργον αὐτό, εἶναι βαρύτατος· ὅτι θὰ χρειασθῆ νὰ τὸν φέρουν διδοχικῶς πολλοὶ καὶ ἰσχυροὶ καὶ ὅτι ἀκόμη θὰ δύναται νὰ τὸν φέρωσιν ὅσοι αἰσθάνονται νὰ δονῆ τὰ στηθὰ τῶν καρδιᾶ πλήρης πίστεως καὶ ἀφοσίωσης πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον.

Ἴδον διὰ τὸ ἔργον ἐνὸς ποιμένου σήμερον περιβάλλεται μὲ τόσα καθήκοντα καὶ ἴδον διὰ τὸ ἄρχιερατὸς πρέπει νὰ εἶναι περιφρονεῖς διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς συσσωρευθείσης κακίας, διὰ τὸν συγχρονισμόν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς παρούσας κοινωνικὰς συνθήκας, χωρὶς νὰ ἀφίσταται τῶν ἱ. κανόνων καὶ τῆς ἱ. παραδόσεως αὐτῆς, διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀνανεώσεως τῶν ψυχικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων τοῦ λαοῦ.

Ὁ ποιμὴν, ὡς ἀπόστολος τοῦ φωτός, ὡς ἀπόστολος τῆς

θείας Προνοίας, ἥτις ἐποπτεύει καὶ προάγει τὰ ἀνθρώπινα εἰς τὸ φεῖμα τοῦ χρόνου, πρέπει νὰ ὀδηγῆ εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, νὰ ὀρθώνεται πρὸς τὰ ἔμπροσθὰ διὰ νὰ ἐμπεδοί εἰς τὴν ποιμῆν τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ διανοίγῃ ὀρίζοντας πνευματικῶν φωτισμῶν καὶ ψυχικῆς ἀναγεννήσεως καὶ νὰ εἶναι ὁ ἡγέτης μιᾶς εὐρείας καὶ ὑψηλῆς διακονίας πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ποιμνίου του.

Καὶ ἴδον τοῦ πρέπει νὰ στραφῆ σήμερον ἡ Ἐκκλησία διὰ τὸ ἔργον τῆς θερησκευτικῆς οἰκοδομῆς τοῦ λαοῦ, τῆς ἠθικῆς· του ἀναγεννήσεως, τῆς κοινωνικῆς του περισσολογῆς, τῆς ψυχικῆς του εὐρωστίας. Ἄλλὰ διὰ τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι ἀνάγκη πρωτίστως ὁ ἱ. κληρὸς νὰ ἐξυψωθῆ, ὥστε νὰ ἀποβῆ τὸ κύριον ὄργανον μιᾶς ἠθικοθερησκευτικῆς ἀναπλάσεως τῆς κοινωνίας. Κληρὸς ἐνάρτετος καὶ μεροφωμένος, παρακολουθῶν τὸν σύγχρονον βίον καὶ παρασμορῶν αὐτόν πρὸς τὸ ἀληθινὸν πνεῦμα τῆς διαδουακίας τοῦ Κυρίου, θὰ δυναθῆ νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὰς ἠθικὰς δυνάμεις τῶν πιστῶν καὶ νὰ παραστήσῃ ἐκφρασιακῶς τερὸν τὴν ιδέαν καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Διότι ὁ Κληρὸς εἶναι—ὅν δὲν εἶναι πρέπει νὰ γίνῃ—ὁ ἰσχυρότερος παραστάτης τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ διὰ τὸ δίδῃ τότε ἡ Ἐκκλησία πλήρη καὶ σαφὴ ἀπόδειξιν τοῦ λόγου τῆς ὑπαρξέως τῆς.

Ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς χριστιανικῆς θερησκείας ἀπαιτεῖ τὴν μόρφωσιν τοῦ ἀνθρώπου οὕτως, ὥστε ὁ βίος καὶ ἡ ἐνέργειά του νὰ εὐρίσκωνται ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐκπεφρασμένην ἐν ταῖς εὐαγγελικαῖς ἀληθείαις. Πρὸς τούτο ἡ Ἐκκλησία θεόθεν ἐτάχθη, ὥστε νὰ ἐξυπηρετῆ καὶ ἰκανοποιῆ ὅλας τὰς πραγματικὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Κατὰ ταῦτα ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει διὰ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς νὰ ἐκπληροί μετὰ ζήλου τὴν τριπλῆν ἐξουσίαν, ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Διδάσκουσα τὴν πίστιν ὀφείλει νὰ διαφωτίξῃ τὸν νοῦν· ἀγιάζουσα διὰ τῶν Μυστηρίων ὀφείλει νὰ ἀγιάξῃ καὶ νὰ ἐνισχύῃ τὴν καρδίαν· λαμβάνουσα δὲ τὰ κατάλληλα μέσα πρὸς διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων τῆς, ὀφείλει νὰ καταρτίξῃ τὴν βούλησιν αὐτῶν καὶ νὰ κατασκευῆ ταύτην πρὸς τὰ καλὰ ἔργα. Καὶ ἡ ἐξυπηρέτησις τῆς τριπλῆς ταύτης διακονίας εἶναι κύριον καὶ ἀποκλειστικὸν ἔργον τοῦ ἱ. Κληρῶν, διὰ τὴν εὐδόξωσιν τοῦ ὁποῦν πάσας τὰς δυνάμεις ἡμῶν θέλομεν καταβάλλει. Διὰ τὸν δημιουργηθῆ ζωῆς καὶ πεφωτισμένης θερησκευτικῆς συνείδησις παρὰ τῷ λαῷ, πρέπει νὰ δημιουργηθῆ Κληρὸς δυνάμενος νὰ ἐξυπηρετῆ τὰς θερησκευτικὰς ἀνάγκας μιᾶς τοιαύτης λαϊκῆς ἀναγεννήσεως.

Ἔως οὗ δὲ κατορθωθῆ τοῦτο θέος ὁ ὑπάρχων Κληρὸς, ὅσον δύναται, νὰ φιλοτιμηθῆ περισσότερο, ὥστε ἐν ἔργῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι Χριστοῦ, νὰ εἶναι ἡ ζωῆς ἐκφρασις τῆς θείας θερησκείας μας. Δέον ν' ἀνυψωθῆ διὰ τοῦ λόγου, ἔαν δύναται, καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος περισσότερο, ὅπερ ἀναμφισβητήτως δύναται καὶ πρέπει νὰ δύναται. Οὕτως ὁ Κληρὸς, ἐκπληρῶν μετ' ἀφοσίωσιν τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ καθήκον καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν συναίδησιν ὑψούμενος, θέλει ἀπολύσει αὐκολότερον τὰ ἀπασχολοῦντα αὐτὸν προβλήματα.

Ἄλλ' ὑποχρεοῦται πρὸς τούτους ἡ Ἐκκλησία, διὰ νὰ προσαρμοσθῆ πρὸς τὰς νέας ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας, καὶ ἀνακαλεσθῆ εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἴδωσιν τοῦ ἀρχαίου χριστιανικοῦ βίου. Ἐξετάζοντας μετὰ προσοχῆς τὸν ἱστορικὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας πειθόμεθα, ὅτι οὐδέμια ἱστορικὴ περίοδος ἠδυνήθη ν' ἀνταποκριθῆ πρὸς τὰ ἰδεώδη τοῦ Χριστιανισμοῦ, χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ τελείαν ὀργάνωσιν· καὶ σήμερον ἔχομεν ἀνάγκη τῆς ὀργάνωσεως ταύτης τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ δύναται αὕτη συστηματικότερον καὶ μεθοδικότερον νὰ ὀδηγῆ τὸν λαόν, διὰ νὰ ἐκλείψωσι τὰ κοινωνικὰ ἐλαττώματα, αἱ θεισδαμοναίαι, αἱ προλήψεις, τὰ τρομαρὰ πάθη τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ ὅλα τὰ συμπεφομαρτοῦντα θλιβερὰ φαινόμενα τῆς ἀπιστίας, τῆς ἠθικῆς ἐκπτώσεως, τοῦ ὕλισμοῦ, ἅτινα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πεισισμότητος καὶ τῆς ἀδρανείας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνάγκη νὰ ἐγχυθῆ νέα θερησκευτικὴ ζωὴ εἰς τὸν κοινωνικὸν ὀργανισμόν διὰ τῆς πικνώσεως τοῦ θεοῦ κηρύγματος, ὅπερ πρέπει νὰ εἶναι ἀδιόλεπτον, ζωογόνον καὶ

ισχυρόν πρὸς φωτισμόν τῆς καρδίας τοῦ λαοῦ καὶ πρὸς διάπλασιν τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ.

Ἄνάγκη ἰδρύσεως Κατηχητικῶν σχολείων, εἰ δυνατόν εἰς πάσας τὰς πόλεις, κομποπόλεις καὶ χωριά, εἰς τὰ ὅποια νὰ ἐμπεδοῦται εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν πίστιν ἢ μέλλουσα γενεά.

Ἄνάγκη ἰδρύσεως λαϊκῶν σχολῶν, εἰς τὰς ὁποίας νὰ παρέχωνται δαφυλῶς ἢ γνῶσις καὶ ἡ ἀλήθεια εἰς τὸν λαόν.

Ἄνάγκη ἐνισχύσεως καὶ προαγωγῆς τῶν ὁμαδικῶν ὁργανώσεων τῆς κοινωνίας διὰ νὰ τονωθῇ ὁ ἡθικὸς χαρακτήρ τῶν ἀτόμων καὶ νὰ δοθῇ νέα πνευματικὴ ζωὴ εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἄνάγκη ἰδρύσεως φιλοπτώχων ταμείων, πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων ἀδελφῶν, ἧτις εἶναι ἀπολύτως ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς. Πρὸς τοῦτο αἱ θύραι τῆς Μητροπόλεως θὰ εἶναι ἀπολύτως ἀνοικταὶ εἰς πάντα δυστυχῆ καὶ προσδεόμενον τῆς ἀρωγῆς αὐτῆς.

Ἄνάγκη, ὅπως θερμοανθῇ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ λαοῦ, ὥστε ὁ ἐκκλησιασμός αὐτοῦ νὰ εἶναι πυκνός καὶ ἡ ἐνωσις αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγιαστικῶν μυστηρίων εὐσυνειδήτος καὶ ἀνελλιπῆς, πρὸς μύρφωσιν φωτισμένης θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς παρὰ τῷ λαῷ.

Ἀλλὰ, παρὰ ταῦτα, εἶναι ἀνάγκη ἡ Ἐκκλησία, ὅπως ἀποξενωθῇ παντάπασιν τῆς πολιτικῆς. Διότι ὁ χαρακτήρ ἀκριβῶς καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι νὰ ἴσταται ὑψηλότερον ἀπὸ ἀνθρώπινα πάθη, νὰ εἶναι μήτηρ ὄλων τῶν τέκνων τῆς καὶ νὰ παραμένῃ ἀπερίσπαστος εἰς τὸ ἀναμορφωτικὸν καὶ ἐξυγιαντικὸν ἔργον τῆς κοινωνίας. Ἡ Ἐκκλησία, διὰ νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν θεμελίωσιν τοῦ μεγαλείου τῆς γενεᾶς, ἦν πνευματικῶς χειραγωγεῖ, πρέπει νὰ ἐμπνέῃ πίστιν καὶ ἀγάπην καθ' ὅλας τὰς κατευθύνσεις, νὰ συνενώη στενωτέρον τὰς δυνάμεις αὐτῆς τὰς ἡθικὰς καὶ ν' ἀτενίσῃ εὐθὺ πρὸς ἐν ἰδανικόν, ὅπερ πρέπει νὰ διατηρῇ ζωηρόν πάντοτε, τὸ ἰδανικόν τῆς χριστιανικῆς ἐπιδράσεως ἐφ' ὅλου ἀνεξαιρέτως τοῦ λαοῦ.

Ἰδοὺ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἡ θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ βίῳ. Ὑψομένη αὕτη εἰς τὸ ὑψηλότερον καὶ τραχύτερον ἐπίπεδον οἰασθῆποτε κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς κρίσεως, κερδίζει, πάντοτε ἔδαφος ἐκτιμήσεως, σεβασμοῦ καὶ ἀπολύτου ἐπιμοσύνῃς εἰς τὴν συνειδήσιν τοῦ λαοῦ. Διότι εἶναι ἡ διαρκὴς ἀφρασις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δι' αὐτὴν πάντες οἱ αἰῶνες σφραγίζονται, οὕτως εἰπεῖν, εἰς ἐν, εἰς μίαν φωνήν, εἰς μίαν ἀντίληψιν, εἰς μίαν μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας, ὅτι εἶναι τὸ θεόδοτον ἴδρυμα τοῦ αἰωνίου φωτός, τοῦ αἰωνίου ἀγιασμοῦ, τῆς αἰωνίας ἀληθείας καὶ τῆς αἰωνίας ἀγάπης.

Καὶ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἐλάχιστος διάκονος ἐγὼ ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ἰσορρικῇ ταύτῃ μητροπόλει Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας, συγκεκινημένος βαθύτατα στρέφω τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ὑπὲρ πάντας κοπιᾶσαντα μέγαν Ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν Παῦλον, τὸν ἰδρυτὴν καὶ θεμελιωτὴν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸν ζῆλόν του καὶ τὴν πίστιν του καὶ τοὺς ἀγῶνάς του, ἱκετεύω καὶ τὸν μέγαν ἡμῶν πολιούχον ἅγιον Δημήτριον, ὅπως διὰ κρησθαίων αὐτοῦ ἐνισχυθῶ ἄνωθεν ἐν τῇ βαρεῖᾳ μου ποιμαντορικῇ διακονίᾳ, ὥστε νὰ δύναμαι, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἀποβλέπων πρὸς ὑμᾶς, τὰ περὶπτότητα ἐν Κυρίῳ τέκνα μου, μετὰ παρησίας νὰ λέγω τὸ μέγα ἐκείνο λόγιον τοῦ θεοῦ Παύλου: Ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ. Καὶ ἐν τῇ πίστει καὶ ἐλπίδι ταύτῃ ἀπευθύνων πρὸς ὑμᾶς τὴν πρώτην ποιμαντορικὴν εὐλογία, εὐχομαι, ὅπως «ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡ μετὰ πάντων ὑμῶν».

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ἘΚΚΛΗΣΙΑΝ,

Φίλε Κύριε Διευθυντά,

Ἀναγνύσας τὴν πρὸς με ἀπάντησιν τοῦ κ. Μπρατωάτου ἐλυπήθην προσκόψας εἰς ἐκφράσεις καὶ ὑπαινιγμούς

ὁποσδήποτε ξένους πρὸς τὴν θεοῖν τοῦλάχιστον τοῦ γράψαντος.

Κατὰ φυσικὸν λόγον παρατρέχω ταῦτα, ἀκόμη δὲ καὶ τὰ καταπληκτικὰ ἐκεῖνα περὶ τῆς ἀνωμάλου παρουσίας του ἐν Δαλματίᾳ διότι κρίνω ἀρκετὸν ὅτι ὁ ἴδιος περὶ αὐτῆς γνωρίζει. Δὲν ἐκπλήττομαι δὲ ποσὸς διὰ τὰ γραφέντα διότι καὶ ὅταν τὸ πρῶτον ἀπέστειλα τὸν κ. Μπρατωάτῳ ὡς προσωπικόν μου ἀντιπρόσωπον δις εἰς Νόβι-Σάδ καὶ Βέρνην, θεωρῶν καλὸν νὰ δώσω τὴν εὐκαιρίαν τῆς μετὰ τῶν ξένων ὁργανώσεων ἐπαφῆς καὶ εἰς νεαρότερον συνάδελφον, εὖτος ἐθεώρησε πρέπον νὰ παρασιωπήτῃ ὅτι παρέστη ὡς ἀντιπρόσωπός μου.

Περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς δὲ καὶ μόνον οὐσίας ἐνδιαφερόμενος ἐκφράζω τὴν χαρὰν μου διότι ὁ κ. Μπρατωάτης, ἰκανῶς τῆς πρώτης του θέσεως (τοῦ ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» πρώτου ἄρθρου του) ἀπομακρυνόμενος, οὐ μόνον οὐδαμῶς κλονίσει τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ μου θέσιν μου, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύει ταύτην τόσον, ὥστε νὰ καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν ἐκ μέρους μου δευτερολογίαν.

Μετὰ τιμῆς
ΑΜΙΑΚΑΣ ΛΑΙΒΙΖΑΤΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὁ λησμονημένος παράγων.

Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήωμεν ὅτι οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως εἶδομεν μετὰ τῶν πρὸς τὴν ἀναθιωροητικὴν βουλὴν γενομένων προγραμματικῶν δηλώσεων τῆς νέας ἡπὸ τὸν κ. Ἰ. Μεταξᾶν κυβερνήσεως καὶ ἡπὸ σχεσιν ρητῆν ὅτι αὕτη «θὰ προσπαθήσῃ νὰ λύσῃ κατ' ἀρχὴν τοῦλάχιστον τὸ ζήτημα τῆς μισθοδοσίας καὶ τῆς μετ' αὐτῆς στενωῆς συνδεδεμένης μορφώσεως τοῦ κλήρου καὶ θὰ καταβάλῃ πᾶσαν φροντίδα ὅπως καθορισθῶν σαφῶς καὶ ἀσφαλῶς αἱ μεταξὺ πολιτείας καὶ ἐκκλησίας σχέσεις». Ἡ ἐκπλήξις ἡμῶν αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸ θλίβερον ὄντως γεγονός, ὅτι ἀπὸ χρόνον μακροῦ ἡ Ἐκκλησία ἔχει νὰ διαπιστώσῃ μείαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ παράγοντος ἐν τοῖς πολιτικοῖς προγράμμασι τῶν πολιτικῶν τῆς χώρας ἀνδρῶν, λησμονούντων ὅτι εἶνε κολοσσαία ἡ σημασία τοῦ παράγοντος τούτου ἐν τῇ βελτιώσει τῶν τῆς κοινωνίας καὶ τῇ ἐξυψώσει καὶ ἐξεργείσει τῶν πολιτῶν τοῦ κράτους, διὰ τοῦτο δὲ καὶ πρὸς αὐτὸ τῆς πολιτείας τὸ συμφέρον ἐπιβάλλεται τοιαύτη τῶν μετὰ τῶν σχέσεων ρυθμίσις, ὥστε μόνον θετικὸν διὰ τὸ κράτος καλὸν νὰ δύναται εἶς αὐτῆς νὰ προέλθῃ. Ἐδινχῶς ἡ νέα κυβέρνησις θὰ εὐρεθῇ πρὸ ἐτοίμου προεργασίας περὶ τῶν κυριωτέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀναγκῶν καὶ τῆς δεοντολογικῆς ρυθμίσεως τῶν προεχόντων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, παρασκευασθείσης τῇ προνοίᾳ τοῦ τέως ἑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων Καθηγητοῦ κ. Δ. Μπαλάνο, ἐκφράζεται δ' ἡ πεποιθεσις ὅτι καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ ἑπουργὸς Καθηγητῆς κ. Ν. Λούβαρις θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ὀριστικὴν ὁλοκλήρωσιν τῶν ζητημάτων φιλοδοξῶν νὰ κατορθώσῃ ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλείου τελεῖ ἐκκρεμὲς ἐπὶ θετικῇ ζημίᾳ καὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς πολιτείας.

Καὶ ὑπόμνημα.

Ὁ ἡγέτης τοῦ ἐπ' ἐσχάτων εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὀρθόδοξον κοινωνίαν ἐνοσηνωθέντος νεοσυντακτικῆς φερόματος πληροφορηθεὶς τὴν δυσμενῆ ἐν Ἑλλάδι ἐντύπωσιν ἐκ τῆς ἐδσεβοῆς αὐτῶ ἀπὸ τὴν καθολικῆν

Εγγράφην ὁδοιορίας πρὸς συλλογὴν πλοναίας μεταξὺ τῶν καθολικῶν «λογίας» διὰ τὴν ἐπίτασιν καὶ εὐφροναίαν τῆς παρ' ἡμῶν προσηλυτιστικῆς τῶν δροσισμῶν, ἐπανακάμψας εἰς Ἀθήνας ἔσπευσε δι' ὑπομνηματὸς τὸν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θεολογημάτων τὰ βεβαίως αὐτὸ ὅτι ἡ ὅλη αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀποδημίαν του δραστηριότης δὲν ἦτο ἀνθελληνικὸς καὶ ἀντορθόδοξος, ἀλλ' ἀπέβλεπεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ θεάρεστον ἔργον τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μάλιστα—ὡς βεβαίως ὁ καλὸς οὐρίτης πατριότης—προεκάλεσε φιλελληνικὰς ἐκδηλώσεις τῶν ἀκροατηρίων του. Ἦδη ἀρκοῦντες ὁμίλησαν περὶ τῆς διαγωγῆς του ταῦτης τὰ δημοσιευθέντα κείμενα, εἰς τὸ προσεχὲς δὲ φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας» θὰ ἴδωμεν καὶ ἄλλα ἐκ τῆς διαλεξέως του τῆς γενομένης ἐν Βρυξέλλαις τῇ 11 παρελθόντως Φεβρουαρίου.

Ἡ συζητήσις.

Καὶ τῆς ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ δημοσιευομένης ἐπιστολῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἄμ. Ἀλιβιζάδου θεωροῦμεν τὴν εἰς ἡμᾶς ἀναφέρεται συζητήσιον ὀριστικῶς τερματισθεῖσαν. Ἡ «Ἐκκλησία», καθ' ὃ εἶχε καθῆκον παρῶν ἡμεῖς τὰς ἐκδηλώσεις τῶν κ. κ. καθηγητῶν, συνετέλεσεν εἰς τὸ ν' ἀναπτύχῃ ἐν αὐταῖς ἐν ἑκ τῶν σπουδαίων ὁμολογουμένως θεολογικῶν θεμάτων, ὅπερ, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐπ' αὐτοῦ διχογνωμιῶν ἢ, μᾶλλον, ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς διαφορότητος τῶν περὶ αὐτοῦ ἀντιλήψεων, ἐξετέθη ὑπὸ τῶν συζητητῶν κατὰ τρόπον, ὅσπερ τὰ δύνανται οἱ ἀναγνώσται νὰ συναγάγῃσι τὸ προσήκον πόρισμα. Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς διαμοιβῆς ταύτης τῶν γνωμιῶν, τότε θέμα καθ' ἑαυτὸ καὶ αἰσθηθῆναι τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀνακοινώσεως προσέδωκαν εἰς τὰς συζητήσεις ποιᾶν τινὰ ὀξυτήρια, ἀλλὰ τὴν «Ἐκκλησίαν» καὶ τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς ἐνδιαφέρει μόνον ἢ καθαρῶς ἀκαδημαϊκῆ τῆς συζητήσεως πλευρᾶ. Ἡμεῖς προφανῶς εἶνε τελεῖως ἐξηρηλιμένη.

* Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς νέγων ἀνέρχεται εἰς 12,500,000, ὧν 250,000 εἶνε καθολικοί, 500,000 βαπτισταὶ καὶ ἰσάριθμοι μεθόδοισται· οἱ λοιποὶ ἢ ἀνήκουν εἰς διαφοροὺς προτεσταντικὸς κλάδους, ἢ εἶνε ἀκαθόριστου θρησκευήματος. Οἱ δ' ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ Ἰνδοὶ ἀριθμοῦνται εἰς 310,000, ὧν τὸ τρίτον εἶνε καθολικοί.

* Ὁ τεχνικὸς διευθυντὴς τῶν μεταλλικῶν προϊόντων τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης μηχανικὸς Μ. Νεβομέισον ἐν ἐπιστημονικῇ ἀνακοινώσει ἐν τῇ λονδινεῖῳ ἀγγλοπαλαιστίνῃ λέγει περὶ τῶν πολυτιμῶν μεταλλευμάτων τῆς θαλάσσης ταύτης ἐδήλωσαν ὅτι σήμερον ὑπάρχουν ἐπαρκῆ ἐπιστημονικὰ δεδομένα, δ' ὧν ἀποδεικνύεται ἡ ὑπαρξίς τῶν ἀπογραφικῶν πόλεων Σοδόμων καὶ Γομόρων. Αἱ τελευταῖαι γεωλογικαὶ ἐρευνᾶι ἀπέδειξαν ὅτι αὗται ἔκειντο πρὸ νότον τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθε κατὰ τὴν λήξανσα ἐβδομάδα εἰς δύο τακτικάς συνεδριάσεις. Κατὰ τὴν συνεδρίαν δι' τῆς Ἡμετέρας Ὁ Γενικῆς Διοικήσεως τῆς Ἱπείρου Στρατηγῶς

Παναγιωτάκος προσελθὼν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον παροῦσε πληροφορίας περὶ διαφορῶν σχετικῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ζητημάτων ἐν Ἱπείρῳ.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συναμίλησε κατ' αὐτὰς ἐπαινελημένας ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων μετὰ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὅστις ἐν τῷ Πρωτοκόλλῳ τῆς ἀρξαιμένης χρήσεως ἀνέσχετο τὸ ποσὸν τῶν 15 ἑκατομ. ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου.

—Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ταμείου τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀπεφασίσθη ἡ ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους τέλους Μαρτίου τοῦ ἐνεστώτος συμπλήρωσις τῶν μισθῶν τῶν ἐφημερίων, τῶν μὴ λαμβανόντων πλήρη τὸν νόμιμον μισθὸν αὐτῶν, ἡ δὲ καθιερώθησαν οἱ σχετικοὶ πίνακες τῶν ἐφημερίων κατὰ Μητροπόλεις, ἐλλείψει μόνον ἐλαχίστων, αἵτινες καθυστέρησαν περὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀπαραίτητων στοιχείων πρὸς καθ' ἑαυτὸν τῶν πινάκων.

—Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ὁ ἐν Ἀθήναις κατ' αὐτὰς παρεπιδημήσας μετὰ ἐπιστημονικῆν περιόδειαν ἀπὸ τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης διαπρεπῆς καθηγητῆς τῆς Ἐκκλησιᾶς, Ἰστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου κ. Η. Lietzmann ἐπισκεφθεὶς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου ὤμιλε πρὸς τοὺς φοιτητὰς αὐτῆς περὶ τῶν νέων ἐσημαίων τῶν παύρων καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τὴν ὁμίλιαν αὐτοῦ περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ καθηγηταὶ ἐξ ἄλλων Σχολῶν, πολλοὶ τῶν θεολόγων καθηγητῶν μέσης ἐκπαίδευστος· ἐν οἷς καὶ ἱκανὴ μίθηται τοῦ ὁμιλητοῦ. Ἐπιτομὴν τῆς ἐνδιαφεροῦσας ταύτης ὁμιλίας θὰ δημοσιεύσωμεν ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ. Ὡσαύτως τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν ἐποιήσατο ἀνακίνωσιν ἔχουσαν θέμα «Ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Ἀνατολή». Ἡ ἀνακίνωσις ἐνεποιήθη λαμπρᾶν ἐντύπωσιν.

—Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ περιοδικοῦ «Ἁγίου Γεράσιμου» ἐκδηλοῦνται μερίμνη τῆς ἱ. μητροπόλεως Κεφαλληνίας ἀναγινώσκωμεν τὰ ἑξῆς: Ἐν συρροῇ πολλῶν προσκυνητῶν ἐτελέσθη ὁ ἐσπερινός, ἡ θεία λειτουργία καὶ ἡ λιτανεὶα τοῦ ἁ. Λεωνίου τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ ἐν τῇ ἱ. μονῇ τοῦ ἁγ. Γερασίου. Ὁ Σ. Μητροπολίτης χοροστάτησας καὶ λειτουργήσας· εἰς πάσας τὰς ἀκολουθίας ἐκίρησεν ἐν τῷ ἐσπερινῷ καὶ τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ διδάξας ὅτι αἱ ψαλμοὶ αἱ ἀφ' ἐγὸς καὶ αἱ βίβλαι καὶ βλασφημίας ἀφ' ἐτέρου τῶν ἀσθενῶν, αἵτινες ἀκούονται ἐν τῷ ναῷ, εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ ἀρχηγὸν τὸν Σοφίτη Χριστὸν καὶ προστάτην τὸν ἁγ. Γεράσιμον κατὰ τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων. τὰ ὁποῖα βλασφημοῦσι διὰ στόματος τῶν δυστυχῶν ἀσθενῶν. Κατὰ τὴν Ἱερὰν λιτανεῖαν ὁ Σ. Μητροπολίτης ἀνεγνώσεν ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν τοὺς τρεῖς ἑξορκισμοὺς τοῦ ἁγ. Γωίνου τοῦ Χρυσοστόμου. Μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς λιτανείας δύο ἐκ τῶν περισσώτερων ταρασσομένων ἀσθενῶν προσήλθον γονυπετεῖς πρὸ τῆς ἁγίας τῆς ἀγίας τῆς ἀγίας καὶ ἡσυχόταναι. Ὁ Σ. Μητροπολίτης ὤμιλησεν ἐν τῷ ἐσπερινῷ τῆς Κυριακῆς ἐπὶ τῶν γενομένων θαυμάτων διὰ τὰ μεγάλα τῆς πίστεως κατορθώματα καὶ ἠδυσχερῆσθη τὸν ἁγίον Γεράσιμον διὰ τὴν χάριν τῶν ἰάσεων αὐτοῦ. Ἐν μέσῳ τοῦ διακούντος ἐκ συγκινήσεως λαῦ καὶ ἔχων ἐκατέρωθεν τοὺς δύο θεοπευθέντες, τὸν Γεράσιμον Παγουλάτου καὶ τὴν Σπυριδουλίαν Σπαθῆ, τῆς ὁποίας ὁ Σ. Μητροπολίτης ἀφῆρεσε τὰς ἀλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ἔσχεσε κατὰ τὴν ἀλύσειν τὸν ἁγίον. Ὁ Γεράσιμος Παγουλάτος προσκλήθει ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτου ἐνώπιον τῶν ἱερῶν καὶ πολλῶν προσκυνητῶν ἀφηγήθη τὰς λεπτομερείας τῆς πρὸ μηνῶν παθήσεως καὶ τῆς θαυμασίας ἡἰθῆς ἰάσεως αὐτοῦ μετὰ πολλῶν περιστατικῶν, τὰ ὁποῖα διετάχθη νὰ καταγράψῃ μετὰ τοῦ ἁγίου ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ εἰδικῷ βιβλίῳ ἀσθενῶν ὁ αἰδ. Στρω. Λιναρδάτος. Τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἐσπερινοῦ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ ἐν τῇ ἱ. μονῇ ἐτέλεσε ὁ εἰς προσκύνησιν ἑλθὼν ἐξ Ἀθηνῶν Γεράσιμος Ποταμιάνος, Οἰκονόμος.

—Ἐν Κασδίτῃ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων ἐγένετο μεγαλοπρεπῶς ἡ ἀπὸ ἑτῶν ὑπὸ τοῦ

πισκόπου, Βαγγάτου Γεωργίου, Βρεβίας Ἀμερικής Ματθάρου καὶ Κάρλοβιτς Μαξιμιλιανόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τῇ προσκλήσει τοῦ Μακαροῦ Μητροπολίτου Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας Διονυσίου οἱ διὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ νεοῦ πρωθιερέαρχου τῆς ἐν Λατιβία ὀρθοδόξου ἐκκλησίας Αὐγουστίνου Πέτερσον μεταβάντες εἰς Ρίγαν Σεβ. Μητροπολίται τοῦ Οἴκουμ. θρόνου Πριγκιπονησών Φωμῆς καὶ Εἰρηνοπούλου Κωνσταντίνου ἀφίκοντο μετὰ τὴν χειροτονίαν εἰς Βαρσοβίαν, ἐνθα ἐγένοντο δακτοὶ μετὰ πολλῶν τιμῶν. Ἐπεσεκρήθησαν σὺν ἄλλοις τὸν ἐν Βαρσοβίᾳ τοῦρκον πρεσβευτὴν, τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, τὸ μητροπολιτικὸν Οἰκοτροφεῖον, τὸ Οἰκοτροφεῖον τῶν θεολογικῶν φοιτητῶν, παρετέθη δ' αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Μακαροῦ Διονυσίου ἐπισημον γεῦμα, οὗ μετέσχον ἰσάραχοι τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδ. Ἐκκλησίας, ἀντιπροσώποι τῶν ὑπουργείων τῆς Παιδείας, τῶν Ἐσωτερικῶν, τῶν Ἐξωτερικῶν, καθηγῆται τῆς Θεολογίας κλ., προσεπέμφθησαν δὲ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν των μετὰ τῶν αὐτῶν τιμῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

† *Μητροπολίτου Ἀθηναγόρου* τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγγέλλων καὶ τῶς Παραμυθίας, Φῶς ἀπὸ τὰ βῆθη τῶν αἰώνων. Τεύχος τρίτον: Ἡ νῆσος τῶν Παξῶν εἶναι ἡ ὀμηρικὴ Ἰθάκη. Ἀθήναι, τύποις «Μελίσσης», 1930.

Διον. Θ. Ματαράγκας Δικηγόρου, Ὁ ὄρκος ἀπὸ ἐπόψεως ἐκκλησιαστικῆς.—Ἡ διαβεβαίωσις τοῦ Κληρικοῦ. Ἀθήναι, τύποις «Φοίνικος», 1936.

Ὁ δικηγόρος κ. Διον. Θ. Ματαράγκας ἀναδημοσίευσεν ἐκ τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» εἰς φυλλάδιον μελέτην περὶ ὄρκου ἀπὸ ἐπόψεως ἐκκλησιαστικῆς καὶ περὶ διαβεβαίωσις τῶν Κληρικῶν, ἣν εὐηρεστήθη ἵνα μοὶ πέμψῃ. Κατὰ τὴν Π. Γραφὴν ὁ ὄρκος ἐπετρέπετο ἀφοῦ καὶ ὁ Θεὸς ὠρίσθη εἰς εὐνοίαν. Δὲν συμφωνοῦμεν ὁμοῦ μετὰ τὸν κ. Ματαράγκαν ὅτι ὁ Σωτὴρ ἀπηγόρευσε ἀπολύτως τὸν ὄρκον, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ ἐδέχθη ὄρκον ἀδιαμαρτυρητῶς ἐπιβληθέντα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως: «Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἵνα ἦμῖν εἴπῃς, εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς Σὺ εἶπας» (Ματθ. 26, 64). Το χωρίον τοῦτο ὁ συγγραφεὺς οὐδαμῶς ἀναφέρει, ἵνα καταλήξῃ ὅτι ὁ Κύριος ἀπολύτως ἀπηγόρευσε τὸν ὄρκον. Δὲν δύναται βεβαίως κατόπιν τούτου νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀπαγορευόμενος ἀπολύτως ὁ ὄρκος τοῦναντίον τῶ λοιπῶ χωρία τῆς Γραφῆς (Ματθ. 5, 33, Ἰαν. 5, 12. Κορ Β' 1, 15) εἶναι μᾶλλον προσηγορικὰ νὰ μὴ ὀρκίζονται καὶ οὐκ ἀπαγορευτικά. ἀφοῦ, ἄλλως τε, ὀρίζεται ὅτι «πάσης ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὄρκος» (Ἐβρ. 6, 17) ἔπειρ καὶ τοῦτο δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ μελέτῃ. Καὶ αἱ ἐπισημασμένα δὲ ὑπὸ τοῦ ἀπ. Παύλου ἐπικλήσεις τῆς συνειδήσεως του καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ οὐδὲν ἄλλο ἢ ὄρκος εἶναι (Πρ. 23, 2, 24, 16 Β'. Κορ. Ρώμ.). Ὁρθῶς δὲ ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Θεόδωρος ὁ Βαλααμῶν λέγει ὅτι οἱ Ἱεροὶ κανόνες, τιμωροῦντες τοὺς ἐπίορκους μόνον, ἐπιτρέπου τὸν ἀληθῆ ὄρκον.

Ὁ συγγραφεὺς κάμνει διάκρισιν μεταξύ ὄρκου καὶ διαβεβαίωσις ἐπὶ τῇ συνειδήσει των, τῶν Κληρικῶν, καὶ νομίζει ὅτι ὁ ὄρκος διαφέρει τῆς ἐπικλήσεως τῆς συνειδήσεως. Καὶ ἀπὸ ἐπόψεως μὲν ποινικῆς εὐθύνης οὐδεμία ὑπάρχει διαφορὰ νομικῶς ὅμως ὅτι καὶ ἀπὸ ἐπόψεως ψυχικῆς εὐθύνης οὐδὲν διαφέρει. Τὸ λεγόμενον ὅτι ἡ ἐπίκλησις δὲν εἶναι ὄρκος ἀλλ' *εὐχὴ ἀπλή* δὲν εὐδοῦται, ἐφ' ὃσον ὁ ἀπ. Παῦλος ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ὅτι ἀλήθειαν λέγει.

Οἱ Κληρικοὶ ὀρκιζόμενοι δὲν θέτουσι τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βιβλίου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ στήθους. Εἶναι γνωστὸν τὸ ἐπισημόδιον τοῦ Κων. Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων ἀρνηθέντος νὰ θέσῃ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βιβλίου ἵνα ὀρκισθῆ. Τοῦτο ὁμοῦ, ὡς ἀποκαλύπτει ὁ συγγραφεὺς, ἰσχύει μόνον ἐφ' ὅσον ὁ κληρικὸς εἶναι μνηστὴς ἢ μάστις, ἐνῶ ὡς διάκρισις πρέπει ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βιβλίου νὰ ὀρκισθῆ. Ὁ συγγραφεὺς, μὴ ἀναφῶρων τὰ ὅσα ἀνα χωρία Ματθ. 26, 64 καὶ Ἐβρ. 6, 17, ἀναμφιβόλως δὲν ἐξαναλεῖ τὰ θέματα. Ἐν Κωνσταντίνῳ

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἱεραρχικὴ

Γενικὴ ἐπισκόπησις τῆς πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς δράσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἀθήναι, Τύποις «Φοίνικος», 1936.—Ὁ ἄνω πάντα ἄλλον, ὡς ἐκ τῆς ὀργανικῆς του ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν θέσεως τοῦ ἐγγύτερον παρακολουθῶν ἀπὸ ἐτῶν τὴν λειτουργίαν καὶ τὴν δράσιν αὐτῆς θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Χριστοπούλου Ἰάκωβος, ποιούμενος ἐν τῇ ταύτῃ τούτῳ ἀπὸ περιοπῆς ἐπισκοπῆσιν τοῦ ἔργου αὐτῆς κατὰ τὰς κυρίας γραμμάς του, ἐκθέτει τὰ τῆς περὶ τῶν ναῶν καὶ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μερίμνης τοῦ Μακαροῦ Ἀρχιεπισκόπου, τὰς πρὸς ἀποκρῶσιν τῶν προπαγανδιστικῶν ἀποπειρῶν ἐνεργείας, τὰς καθ' ὅλου φροντίδας περὶ τῆς καλλιέργειας καὶ ἀναπτύξεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος κατὰ τῇ νεολαίᾳ, τὴν κοινωνικὴν αὐτῆς δράσιν διὰ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Ὀρφανοτροφείων καὶ Ἀσύλων, ὡς καὶ διὰ τῶν Φιλοπτῶχων ταμιείων καὶ τῶν Δακτύων Ἰατρείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ ἐπισκόπησις αὐτῆς παρέχει ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῆς κατὰ τὴν τελευταίαν δωδεκαετίαν συντελεσθείσης σημαντικωτάτης προόδου τῆς κοιμαντορικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Γενναδίον τοῦ Σχολαρίου, ἅπαντα τὰ εὐρισκόμενα.— Œuvres complètes de Gennade Scholarios publiées pour la première fois par † Mgr Louis Petit, † X. A. Siderides, et Martin Jugie. Tome VII Commentaires et résumés des ouvrages d'Aristote. Paris, Maison de la Bonne Presse, 1936.—Ὁ ἐκ σελ. 515 ἀποτελούμενος ἕ' οὗτος τόμος τῶν ἀπάντων τοῦ Σχολαρίου εἶνε ἀφιερωμένος ὀλοκλήρως εἰς τὴν ἀριστοτελικὴν φιλοσοφίαν, περιλαμβάνει δὲ σχόλια, συνόψεις καὶ σημειώσεις. Τούτων προηγούνται τὰ «Προλεγόμενα εἰς τὴν Λογικὴν καὶ εἰς τὴν Πορφυρίου Εἰσαγωγὴν, ἐκ διαφόρων συλλογιστῶν βιβλίων, μετὰ ἰδίων ἐπιστάσιων» (7—113), ἐκεῖται ἡ «εἰς τὸ βιβλίον τῶν Ἀριστοτέλους κατηγοριῶν ἐξηγήσις» (114—237) καὶ ἀκολουθεῖ τὸ γ' μέρος περιλαμβάνον τὴν «εἰς τὸ περὶ ἐρημνείας βιβλίον ἐξηγησιν» (238—348). Μετὰ ταῦτα παρατίθενται αἱ «Ἀποσημειώσεις τῶν βιβλίων τῆς φυσικῆς ἀκροσεως Ἀριστοτέλους» (349—408), αἱ «σημειώσεις ἐκ τῶν περὶ οὐρανοῦ βιβλίων τερσάρων» (409—429), «ἐκ τῶν περὶ ψυχῆς βιβλίων τριῶν» (429—454), «ἐκ τοῦ περὶ μνήμης καὶ ἀναμνήσεως βιβλίου» (455—481) καὶ εἶτα παρατίθενται διάφορα ἀποσπάσματα καὶ σημειώσεις ἐν ταῖς ψῆσις τῆς φυσικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους. Πάντων τούτων τῶν ἔργων προηγεῖται ἀφιερωτικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Σχολαρίου τῷ ὑψηλοτάτῳ καὶ πανευτυχεστάτῳ θεολογῇ Κύρῳ Κωνσταντίνῳ τῷ Παλαιολογῷ, ἐξ ἧς καθίσταται γνωστὰ ὁ χρόνος (1432—1435), ὁ σκοπὸς, αἱ πηγαι, ἡ διαίρεσις, ἡ μεθοδὸς καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς συγγραφῆς. Καὶ ὁ τομος οὗτος ἐξεδόθη μετ' ὄσης ἐπιμελείας καὶ φιλοκαλίας καὶ οἱ προηγούμενοι ἔξ.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Κορινθίας

Καλοῦνται οἱ βουλομένοι νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου ἱερέως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ -ὁ ἅγιος Γεώργιος- τῆς ἐνορίας Ψαρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερέως μητροπόλεως, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ σημερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 83 τοῦ νόμου 5439 ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ὅπως ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑπαψηφίους πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίου τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας. Ἐν Κορίνθῳ τῇ 24 Ἀπριλίου 1936. † Ὁ Κορινθίας Δαμασκηνός.

Ι. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χρηνοῦσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Κυπαρισσίας προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 82 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνορ. ναῶν καὶ ἐφημερίων προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντός δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Λαμίᾳ τῇ 21 Ἀπριλίου 1936. † Ὁ Φθιώτικος Ἀυρόβιος.

Τύποις «Φοίνικος», Λαονάτου 4. Ἀθήναι.—Τηλ. 28-873